

Dagboek An Verdonkschot: facetten uit haar leven

An Verdonkschot, bewerkt door Paul Lammeretz

COMMUNIEHOEDJE

1939. Mobilisatie, ich deed de communie. We moesten wachten tot wij het sein kregen gevoar geweken en ge kontj weer truk noa de hoezer. Noa ein half oor haaje de Duitsers al ein noodbrug en zo konden zij weer verder trekken. Beloken Pasen. Ik deed de heilige communie. Mina van de kuster (naaister) maakte een jurk en manteltje voor mij. Ik moest nog schoenen en een hoedje. In die tijd mochten gein vrouwen songer hoed in de kerk komen. Mijn oudste zus, een heel knappe meid woonde als dienstmeid in Weert en had een mantelpakje laten maken bij diezelfde naaister. Pakje, nieuwe schoenen, tasje nou nog een hoed. De centen waren op, zei had een mooi hoedje gezien in Stramproy voor de etalage. Zei vroeg moeder om centen voor die hoed, nee zei mijn moeder, dat kan nu niet. Ons An moet nog een hoedje en schoenen. Ons To van alle markten thuis vroeg aan ons mam: als os An dat oud hoedje van mij op doet met haar communie mag ik dan dat hoedje kopen in Stramproy. Mam zei dat moet je maar met ons An bespreken, daar bemoei ik mij niet mee. Dus To wist dat wel aan te pakken. To kwam naar mij en zei "An, ik wil je wat vragen, als jij mijn oud hoedje op doet met de communie dan mag ik van ons mam een nieuw kopen". Als ik en mijn vrijer dat gaan kopen, dan mag jij mee achter op de fiets. Ons To had verkering met een jongen van Weert, Harrie Gielis. Daar is zei op 19-jarige leeftijd mee getrouwd. Maar nu over dat hoedje. Ons To zei ook nog het is heel ver. Ik zei al direct ja, dat doe ik. Ik was zo blij want ik was 12 en nog nooit over die brug geweest. Zondags voormiddag konden wij in dat hoedenwinkeltje terecht. Ons To haar vriend haalde mij op en daar gingen wij over de Tungelroyse brug naar Stramproy. Het was een steenworp van ons af, maar dat wist ik niet, ik was veel te blij dat ik mee mocht.

Vijf minuten, ja na 5 minuten waren wij er al. Ik had wel 10 keer gezegd, zij wij er al, ja zei ons To wij zijn er. Wij alle drie naar binnen en ja hoor, dat hoedje was er nog. Ons To zette het hoedje op, ze was een plaatje. Thuis gekomen na een half uur haalde ons To haar oude hoedje voor de dag. Een beige, een schuin model. Vóór op dat hoedje lag een grote tros druiven met alle kleuren van de regenboog. Ik was nog een kind, ik vond dat hoedje met die druiven prachtig. Ik heb het ook gedragen met mijn communie. Ik was klein, schriel, dunnen benen. Ik was helemaal in het nieuw maar dat hoedje deed de deur dicht. Ik was 12 maar van onder leek ik 8 en van boven 80 maar het mooiste komt nog. Ons To zei tegen mam gaan jullie maar allemaal naar de mis, ik blijf thuis en doe het werk. Als jullie thuis komen staat de tafel gedekt en dat was ook zo....

Later wist ik waarom To niet mee ging. Zij schaamde zich dat zij helemaal in het nieuw met alles erop en eraan erbij stond en ik liep met dat oud hoedje van haar. Maar weet u, als ik het toen niet had gedaan had ik niet dit fijne verhaal honderden keren verteld op verjaardagen of feestjes. Vele mensen laten lachen. Vinden jullie dit niet leuk? Ik wel.